

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Kadaňovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **X. X., státní příslušnost X.**
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X.
sídlem X.
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/2, Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2026, č.j. KRPA-120098-10/ČJ-2026-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 24. 4. 2026 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států – dále jen „dublinké nařízení“), přičemž doba zajištění byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečně a jednostranně posouzeného skutkového stavu žalovaným, nevypořádání se s osobními a rodinnými poměry žalobce, nesprávný závěr o vážném nebezpečí útěku, formální posouzení možnosti uložení mírnějších opatření a užití institutu zajištění jako automatického následku neoprávněného pobytu a existence záznamu EURODAC. Žalobce v tom spatřuje rozpor s § 129 zákona o pobytu cizinců, čl. 28 odst. 2 dublinkého nařízení i se zásadou proporcionality zásahu do osobní svobody.
3. V prvním žalobním bodu žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečně a jednostranně posouzeného skutkového stavu žalovaným. Žalovaný učinil závěr o vážném nebezpečí útěku pouze na základě skutečnosti neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, existence předchozí žádosti o azyl v Rakousku a absence pobytového oprávnění, aniž by přesvědčivě, individuálně a na základě konkrétních okolností prokázal, že účelu předání nelze dosáhnout jinak. Žalovaný nezohlednil, že žalobce se nehodlal skrývat, mařit řízení nebo se vyhýbat případnému předání. Žalobce při podání vysvětlení uvedl konkrétní adresu svého pobytu, uvedl své osobní poměry, popsal svůj vztah k přítelkyni, sdělil, kde se zdržuje, neuváděl falešnou totožnost poté, co byl ztotožněn, s orgány spolupracoval, nebylo zjištěno, že by se v minulosti skrýval před českými orgány, že by porušil již uloženou povinnost hlásit se policii, že by mařil předchozí řízení vedené v České republice, nebo že by se pokusil uprchnout při policejním úkonu. Žalovaný namísto konkrétního dokazování pracoval s domněnkami a obecnými formulacemi.
4. V druhém žalobním bodu žalobce namítá nedostatečné posouzení svého soukromého a rodinného života. Žalovaný bagatelizoval zjištění o žalobcově přítelkyni na území České republiky, české občance paní T. Č., se kterou žalobce tvoří skutečný partnerský vztah již dlouhou dobu a s ní hodlá uzavřít manželství, v době zajištění s ní sdílel společnou domácnost na v žalobě uvedené adrese v Praze. Žalovaný neprovedl žádné dokazování k tvrzenému partnerskému vztahu, nevyslechl žalobcovu přítelkyni, nezjišťoval délku a povahu vztahu, nezjišťoval, zda je přítelkyně ochotna poskytnout žalobci ubytování, převzít písemnosti, doprovázet jej k úkonům, složit případnou záruku nebo zajistit jeho pravidelné hlášení policii. Přesto žalovaný uzavřel, že žalobce nemá na území České republiky dostatečné vazby a že zvláštní opatření nejsou možná. Takový závěr je předčasný a nemá oporu ve spise.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

5. Ve třetím žalobním bodu žalobce brojí proti tomu, že žalovaný posoudil možnost použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců pouze formálně a nikoli individualizovaně. Žalovaný mechanicky uvedl, že oznámení adresy, hlášení na policii, zdržování se na určeném místě ani finanční záruka nejsou účelné, vyšel pouze z toho, že žalobce nemá vlastní nájemní smlouvu a nemá finanční hotovost, neověřil, zda je adresa oznámená žalobcem jako konkrétní místo pobytu reálně využitelná pro kontrolu, pochybil, když například neuložil žalobci povinnost zdržovat se na adrese přítelkyně, popřípadě povinnost k pravidelnému hlášení. Žalovaný se nezabýval tím, zda by finanční záruku nemohla složit žalobcova přítelkyně, její rodina nebo jiná blízká osoba, a bez dalšího vycházel jen z toho, že žalobce sám finanční záruku nenabídl a nemá prostředky. Nelze klást k tíži žalobci, že žalovaný při rozhodování o zajištění neměl možnost finanční záruky ze strany jiné osoby ověřit, o to spíš měl své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že žalobce neskýtá záruku respektování rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný vyšel převážně ze zjištění, že žalobce podal žádost o azyl v Rakousku a následně přicestoval do České republiky. Žalovaný měl zkoumat důvody tohoto jednání, osobní situaci žalobce, jeho vztah k přítelkyni v České republice, jeho sociální zázemí, měl zohlednit velmi dobrou znalost češtiny, což svědčí o skutečné integraci, či to, zda žalobce vůbec rozuměl svým právům a povinnostem v dublinském řízení. Žalovaný neprokázal aktuální a konkrétní riziko nebezpečí útěku a maření předání, pouze paušálně morálně hodnotil žalobcovu předchozí migraci po Evropě.
7. V pátém žalobním bodu žalobce namítá nevyjasnění reálnosti předání do Rakouska. Žalovaný opřel závěr o předání především o záznam EURODAC a obecné úvahy o příslušnosti Rakouska, nezabýval se již tím, zda by Rakousko převzetí žalobce akceptovalo, ani že by byly konkrétně doloženy kroky směřující k faktickému předání ve stanovené lhůtě. Zajištění nemůže sloužit jako „rezerva“ pro případ, že se správnímu orgánu podaří až následně vyjasnit, zda bude předání možné.
8. V šestém žalobním bodu žalobce namítá nepřipadnost zohlednění skutečnosti, že má žalobce rodinu a majetkové zázemí v Tunisku. Žalovaný měl jako podstatné hodnotit, zda takové vazby, jakož i opatření, která umožňují sledovat účel řízení bez omezení osobní svobody, existují v České republice. Žalovaný vazby v České republice zlehčil, zatímco vazby v Tunisku použil k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života nebude nepřiměřený. Taková úvaha je vnitřně rozporná, neboť předmětem řízení není vycestování do Tuniska, ale předání do Rakouska.
9. V sedmém žalobním bodu žalobce namítá nepřiměřenost doby zajištění. Žalovaný nevysvětlil, proč je právě doba třiceti dnů nezbytná, pouze obecně opsal zákonné a dublinské lhůty. U zajištění podle dublinského nařízení musí být doba zajištění co nejkratší a vázaná na konkrétní úkony, které mají být provedeny s náležitou pečlivostí. Žalovaný však neuvedl konkrétní harmonogram úkonů, neuvedl, kdy hodlá požádat Rakousko o převzetí či přijetí zpět, v jakém režimu, a proč nebylo možné žalobce ponechat na svobodě alespoň do reakce rakouských orgánů.
10. V osmém žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný sice citoval zákonná ustanovení a opakoval obecné teze o migrační politice, neoprávněném pobytu a nutnosti chránit veřejný pořádek, vynechal však úvahu o skutečném vyvážení práva žalobce na osobní svobodu, jeho soukromého a rodinného života, jeho vztahu s občankou České republiky, možnosti uzavření manželství,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

konkrétní adresy pobytu a reálné použitelnosti mírnějších opatření. Individuální posouzení nahradil obecným tvrzením, že nelze připustit, aby se na území České republiky pohybovaly osoby bez pobytového oprávnění. Taková argumentace však ze zajištění činí pravidlo, nikoli krajní prostředek.

11. Pokud jde o jednání před soudem, žalobce netrvá na nařízení veřejného jednání k projednání této žaloby a souhlasí, aby o žalobě bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Má za to, že pro zajištění žalobce za účelem předání podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky, a to podmínka neoprávněného pobývání žalobce na území České republiky (což žalobce nerozpориje); podmínka existence platného a účinného předpisu Evropské unie, tj. v případě žalobce dublinského nařízení; podmínka naplnění jedné ze skutkových podstat ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců svědčící o vážném nebezpečí útěku, tj. v případě žalobce vědomého neoprávněného pobývání na území České republiky i přes předchozí podání žádosti o udělení azylu v Rakousku, což svědčí o žalobcově úmyslu neodcestovat do Rakouska, případně do domovského státu; a podmínka posouzení, zda nepostačuje uložení mírnějšího prostředku ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování, kde žalovaný má z žalobcova jednání za zjevné, že zvláštní opatření nepovede k cíli ukončit jeho pobyt na území. V podrobnostech se žalovaný vyjadřuje stejně jako v napadeném rozhodnutí. Doplnuje, že dne 20. 4. 2026 Rakousko zaslalo žalovanému souhlas s přijetím žalobce zpět do Rakouska.

Obsah správního spisu

13. Na základě obsahu správního spisu bylo soudem zjištěno, že žalobce přicestoval na území členských států EU v srpnu roku 2023 z Tunisu lodí do Itálie, odkud se po několika dnech vydal autobusem do Rakouska. Na území Rakouska podal dne 25. 8. 2023 žádost o azyl, přičemž o žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Do České republiky žalobce přicestoval dne 1. 1. 2026 bez platného víza či povolení k pobytu, které by ho opravňovalo k pobytu na území České republiky. V České republice se žalobce zdržuje u rodiny přítelkyně, která je občankou České republiky, vztah s přítelkyní trvá asi čtyři měsíce. Žalobce disponuje platným cestovním pasem Tuniské republiky. Uvedená zjištění nejsou mezi účastníky řízení sporná.
14. Součástí spisu je záznam ze systému SIS ohledně žalobce, dle kterého je státním příslušníkem třetí země, kterému byl odepřen vstup na území členských států EU; a byl mu odepřen vstup a pobyt na území členských států z důvodu porušování / obcházení národních nebo evropských předpisů o vstupu a pobytu. Záznam byl vložen dne 23. 8. 2023 členským státem Itálie.
15. Součástí spisu je rovněž záznam ze systému EURODAC ohledně žalobce ze dne 25. 8. 2023.
16. Žalobce při podání vysvětlení dne 10. 4. 2026 správnímu orgánu prostřednictvím tlumočníka sdělil, že nerozumí česky, z Tuniska vycestoval v srpnu roku 2023 lodí do Itálie, tam zůstal několik dní a poté odcestoval autobusem do Rakouska, kde požádal o azyl. Na území České republiky naposledy přicestoval 1. 1. 2026, od té doby se zde zdržuje nepřetržitě, bydlí zde u české přítelkyně, s níž je asi čtyři měsíce, jedná se o pronajatý byt, kde bydlí rodina přítelkyně a k němuž žalobce nemá nájemní smlouvu. Po seznámení se zněním ust. § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl, že adresu pobytu nikde nehlásil, poštovní schránku ani

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zvonek nemá označen, je nekontaktní, nemá finanční prostředky na složení kauce ani tu nemá nikoho, kdy by kauci za něj mohl složit, neví, zda by se mohl chodit hlásit na policii, je nyní na ulici, nemůže se ani zdržovat na nějakém místě. Dále žalobce uvedl, že v České republice nemá nikoho z rodiny a nevlastní zde majetek, v Tunisu vlastní dům, dva obchody a sklad, má tam zázemí, celou rodinu, s níž je v telefonickém kontaktu. Žalobce je zdravý, neužívá léky, je svobodný, bezdětný. Uvedl, že nemá peníze na další pobyt a vycestování. Uvedl, že v České republice nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde žádné vazby, závazky, nedopustil se zde trestné činnosti, neužívá drogy. Uvedl, že v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně z České republiky. Jako doručovací adresu uvedl adresu, na které bydlí u své přítelkyně. K dotazu na kulturní, ekonomické nebo společenské vazby uvedl, že zde má přítelkyni.

17. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 4. 2026 bylo podle ust. § 129 odst. 1 písm. zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho předání do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o azyl podle dublínského nařízení, přičemž doba zajištění byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný zde aplikoval § 129 odst. 1, 3 a 4, § 123b a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dále čl. 28 odst. 2 dublínského nařízení. Blíže se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 4. 2026.
18. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že po vydání napadeného rozhodnutí ministerstvo vnitra dne 14. 4. 2026 odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Rakouska. Dne 20. 4. 2026 Rakousko zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
22. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

23. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
24. Podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
25. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
27. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou musí soud uvážit i bez výslovné námítky vznesené žalobcem.
28. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č.j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

29. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že toto není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný srozumitelně a dostatečně podrobně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, uvedl také, podle kterých právních norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. Z důvodů, k nimž se soud vyjádří níže, neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ani z důvodu tvrzeného žalobcem, že žalovaný neposoudil okolnosti týkající se vyvážení práva žalobce na osobní svobodu, jeho soukromého a rodinného života, vztahu s občankou České republiky, možnosti uzavření manželství, konkrétní adresy pobytu a reálné použitelnosti mírnějších opatření.
30. Následně se soud zabýval žalobními námitkami nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
31. K úvodním obecným námitkám soud konstatuje, že je považuje za shrnutí žalobní argumentace, kterou poté žalobce podrobně rozvíjí v další části žaloby. S ohledem na to se soud s žalobními argumenty shrnutými v úvodu žaloby vypořádá v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
32. Žalobce předně namítl nedostatečnost a jednostrannost posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaným, kdy žalovaný učinil nesprávný závěr o vážném nebezpečí útěku.
33. V daném případě žalovaný vyšel ze zjištění (dle záznamu ze dne 25. 8. 2023 v systému EURODAC), že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a to v Rakousku, přičemž toto řízení s ním je tam nadále vedeno. Vedle toho přihlédl ke zjištění (dle záznamu ze dne 23. 8. 2023 v SIS II), že žalobce je evidován jako cizinec, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU. Žalovaný dále dovodil splnění podmínky „vážné nebezpečí útěku“ ze skutečnosti, že žalobce na území České republiky vstoupil a pobýval zde neoprávněně, je osobou bez dostatečných finančních prostředků a bez platného ubytování (bez přihlášené adresy, bez nájemní smlouvy), na území České republiky nemá vyjma přítelkyně žádné rodinné či obdobné vazby, ani majetek, může se tedy stát pro správní orgán nedostižným, existuje tak reálná obava jeho útěku. Poukázal na to, že v návaznosti na mezinárodní úmluvy nelze dovolit, aby se osoba bez pobytového oprávnění volně pohybovala po zemích Evropské unie.
34. Ze shora uvedeného čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení vyplývá povinnost správního orgánu při hodnocení existence váženého nebezpečí útěku přihlídnout k individuálním okolnostem každého jednotlivého případu. Jak žalovaný správně dovodil, v daném případě je podmínka váženého nebezpečí útěku splněna již na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Jednotlivé možnosti dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jsou dány alternativně, postačí tedy, je-li splněna pouze jedna z nich, aby bylo možné konstatovat existenci váženého nebezpečí útěku. Dále je z jednání žalobce zjevný též úmysl nerespektovat povinnost vycestovat, v této souvislosti žalovaný správně přihlédl k porušení povinnosti žadatele o azyl zdržovat se v zemi podání žádosti, k neoprávněnému pohybu žalobce po schengenském prostoru, absenci zázemí v České republice i nedostatku

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

finančních prostředků (potřebných k vycestování). K vážnému nebezpečí útěku srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2019 č.j. 5 Azs 109/2018-31.

35. Soud tudíž přisvědčuje žalovanému, pokud při posouzení splnění podmínky vážného nebezpečí útěku vzal v úvahu výše shrnuté skutečnosti. Žalobce prokazatelně učinil žádost o azyl v Rakousku, přesto území tohoto státu svévolně opustil, aniž by vyčkal ukončení azylové procedury, bez vážného důvodu vycestoval do České republiky, kam vědomě vstoupil bez oprávnění k pobytu a vědomě zde pobývá neoprávněně. Dále lze uvést, že žalobce zde nemá, vyjma vztahu s českou občankou (k němuž se soud vyjádří níže), žádné osobní vazby či závazky, ani majetek, ani stálou adresu, na které by mohl být kontrolován, sám uvedl, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí. Z toho žalovaný správně dovodil, že žalobce by z území za účelem předání dobrovolně nevycestoval. Městský soud souhlasí z žalovaným i v tom, že v návaznosti na mezinárodní úmluvy nelze akceptovat, aby se osoba bez pobytového oprávnění volně pohybovala po území ČR.
36. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný své stanovisko nevysvětlil přesvědčivě, individuálně a na základě konkrétních okolností. Žalovaný naopak přihlédl ke všem zjištěným okolnostem, zejména ke zcela konkrétní okolnosti vědomého neoprávněného vycestování do České republiky místo setrvání v Rakousku (případně návratu z Rakouska do domovského státu), vycházel přitom též z výpovědi žalobce, v níž žalobce mimo jiné uvedl, že zde nemá rodinné příslušníky, nemá ohlášenou adresu, na které by byl kontaktní, nemá dostatek financí. Uvedená zjištění dle soudu spolehlivě osvědčují závěr žalovaného, že žalobce nemíní dobrovolně vycestovat za účelem předání. Soud doplňuje, že žalovaný při svém rozhodování o zajištění neměl možnost ověřit si tvrzené skutečnosti například provedením pobytové kontroly, neboť rozhodnutí o zajištění je prvotním úkonem ve správním řízení (ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný nicméně dostačujícím způsobem okolnosti žalobcova bydliště zjistil z žalobcovy výpovědi, v níž sám žalobce uvedl, že k bytu, v němž přebývá u rodičů přítelkyně, nemá nájemní smlouvu, nemá označenu poštovní schránku ani zvonek, je nekontaktní. Městský soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, pokud při úvaze o podmínkách vážného nebezpečí útěku nedal přednost takovým skutečnostem, jako že žalobce (poté, co byl ztotožněn) neuváděl falešnou totožnost, spolupracoval s policejními orgány, nebylo o něm zjištěno, že by se v minulosti skrýval, porušil povinnost hlásit se policii, mařil předchozí řízení v České republice či se pokusil uprchnout při policejním úkonu. Uvedené žalobcem v žalobě namítané okolnosti dle přesvědčení soudu nijak nenásvědčují pravděpodobnosti, že žalobce bude spolupracovat s orgány České republiky, když vedle nich stojí řada skutečností řádně žalovaným zjištěných a zohledněných, počínaje klíčovou okolností vědomého neoprávněného pobytu na území ČR, který byl odhalen až činností Policie ČR, přes nedostačující osobní či majetkové vazby a nedostatek financí potřebných k vycestování, až po skutečnosti, které žalobce sám uvedl ve své výpovědi, a to že nemá hlášenu ani označenu adresu pobytu, není kontaktní, neví, zda by se mohl chodit hlásit na policii, nemůže se ani zdržovat na nějakém místě. Žalovaný na základě všeho uvedeného správně nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené a spolupracoval se státními orgány.
37. K námitce nedostatečnosti posouzení žalobcova soukromého a rodinného života žalovaným, zejména nezohlednění skutečného a dlouhodobého partnerského vztahu a sdílení společné domácnosti s českou občankou, soud uvádí, že při přezkoumávání napadeného rozhodnutí je třeba vycházet ze stavu ke dni jeho vydání. Žalovaný přitom ve správním řízení vycházel z výpovědi žalobce, který uvedl, že v České republice rodinu nemá, s českou přítelkyní má

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vztah přibližně čtyři měsíce, bydlí u jejích rodičů. O záměru uzavřít manželství se žalobce nezmínil.

38. Žalovaný žalobcova tvrzení v napadeném rozhodnutí bez jakéhokoli zkreslení rekapituloval, v dalším odůvodnění pak tuto osobní vazbu žalobce považoval za krátkodobou, v žalobcově jednání spatřoval i účelovost. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Výše uvedená tvrzení žalobce neindikovala, že by mezi ním a jeho přítelkyní byl vztah, který by svým charakterem nasvědčoval, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro zajištění žalobce, či že zásah do žalobcova soukromého a rodinného života je nepřiměřený. S ohledem na to nebylo ani důvodné, aby žalovaný bližší podrobnosti ohledně tohoto vztahu zjišťoval, neboť okolnosti uvedené žalobcem byly k vyhodnocení této vazby dostatečné, bylo z nich zřejmé, že se o jedná o krátkodobý vztah. Žalovaný hodnotil též přiměřenost rozhodnutí, když zohlednil, že žalobce jakožto cizinec pobývající na území neoprávněně musí počítat s tím, že případné navázané vazby se budou v budoucnu s vysokou pravděpodobností realizovat mimo území ČR. Žalovaný přihlédl k tvrzení žalobce, že vztah s přítelkyní trvá pouhé čtyři měsíce, žádné jiné vazby, které by mohly být zpřetrhány, žalobce neuváděl.
39. K tomu soud poukazuje na judikaturu NSS, který v rozhodnutí ze dne 17. 9. 2015 č.j. 4 Azs 151/2015-35 konstatoval: *„(T)rvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládaného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. (...) Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti.“* K tomu srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2019 č.j. 5 A 90/2016-45.
40. Z výše uvedeného je patrné, že žalobce přicestoval do ČR v lednu 2026, společné soužití s přítelkyní v době vydání napadeného rozhodnutí trvalo asi čtyři měsíce, ohledně společné budoucnosti a plánu na uzavření manželství žalobce ve správním řízení vůbec ničeho neuvedl. V rozhodnutí o zajištění nemá žalovaný dostatečnou příležitost ověřit a hodnotit, zda mohly být naplněny parametry trvalého partnerského vztahu. Na provádění dokazování k tvrzenému vztahu (včetně výsledku žalobcovy přítelkyně, jak žalobce namítal v žalobě), není při rozhodování o zajištění, které je prvotním úkonem v řízení, prostor. Z hlediska předběžného hodnocení takového vztahu jako okolnosti svědčící o případné nedůvodnosti či nepřiměřenosti zajištění však lze souhlasit se žalovaným, že se o takový vztah s ohledem na jeho krátkodobost jednat nemůže.
41. S okolnostmi žalobcova soukromého a rodinného života je spojena též otázka, zda v případě žalobce nepřipadalo v úvahu namísto zajištění využití mírnějších opatření, tj. zvláštních

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

opatření za účelem vycestování dle § 123b a §123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítl vadné posouzení této otázky žalovaným, vyzdvihl zejména otázku finanční záruky.

42. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES – dále též „návratová směrnice“); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
43. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) až d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a z jeho výpovědi. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde pečlivě přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce.
44. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z okolností žalobcova bydlení u rodiny přítelkyně, kdy k bytu nemá žádný právní vztah, není v něm úředně hlášen a ani fakticky jej neoznačil jménovkou. Z toho žalovaný správně dovodil, že případné kontaktování žalobce by bylo velmi obtížné a případná kontrola jen těžko proveditelná. Nebylo důvodu konkrétní místo pobytu blíže prověřovat z hlediska reálné využitelnosti pro kontrolu; závěr žalovaného soud považuje za dostatečně podložený. I když žalobce udal správnímu orgánu adresu rodiny své přítelkyně, na které se zdržuje, bylo nutné vzít též v úvahu, že k této adrese není nijak smluvně vázán, nikde tuto adresu nehlásil, přičemž rovněž uvedl, že zde není kontaktní. Dle názoru soudu tak není tak žádná záruka, že se na této adrese bude u své přítelkyně skutečně zdržovat a bude zde k zastížení. Dále žalovaný vyšel ze zjištění o předešlém jednání žalobce, kdy se od 1. 1. 2026 vědomě zdržuje v České republice bez registrace. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uvedená okolnost nasvědčuje neplnění zvláštních opatření. Žalovaný přihlédl rovněž k tomu, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nemá zázemí, tudíž neskytá záruku, že se bude na jakékoliv případné nové adrese zdržovat a řádně plnit uložené povinnosti. Soud i zde přisvědčuje žalovanému, že uvedené svědčí o vysoké pravděpodobnosti vyhýbání se správnímu orgánu. V souhrnu je závěr žalovaného důvodný. Žalobce se vědomě nachází na území České republiky neoprávněně, porušil české právní předpisy, je osobou, která má být vydána do jiného členského státu EU. Obava, že žalobce nebude plnit povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, je tak dle názoru soudu zcela reálná.
45. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z výpovědi samotného žalobce, který uvedl, že finanční

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

prostředky na složení finanční záruky nemá a nemá ani nikoho, kdo by finanční záruku mohl za něj složit. Je zjevné, že žalovaný se na možnost složení finanční záruky aktivně dotazoval, zjišťoval možnosti na straně žalobce i případných jiných osob. Soud má za to, že žalovaný v otázce finanční záruky učinil zadost své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Sdělil-li žalobce při své výpovědi, že žádná osoba finanční záruku složit nemůže, pak nebylo důvodu zjišťovat a ověřovat finanční možnosti žalobcovy přítelkyně či jiných blízkých osob, jak žalobce v žalobě bez bližšího upřesnění namítá. Soud tak uzavírá, že žalovaný řádně zjistil a dostačujícím způsobem zdůvodnil, že zvláštní opatření v podobě složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (finanční záruka) zde nepřichází v úvahu. Lze jen doplnit, že žalobce ve své žalobní námitce ani netvrdí (natož aby osvědčil) žádné skutečnosti, kterými by původně sdělené informace týkající se nemožnosti složit finanční záruku nějak vyvrátil. Žalobce pouze žalovanému vytýká, že měl okolnost finanční záruky lépe vyšetřit a ověřit. Jak již soud uvedl, námitce nelze přisvědčit. Žalovaný postupoval řádně, neboť vyšel z konkrétních informací, které ve správním řízení při své výpovědi uvedl sám žalobce, a tyto v napadeném rozhodnutí náležitě zohlednil.

46. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaný v napadeném rozhodnutí opět vyšel ze souhrnu zjištěných skutečností, které se týkají žalobcova statusu a zejména žalobcova předešlého jednání, které zakládá důvodnou obavu, že se bude předání do Rakouska vyhýbat. Žalovaný akcentoval zejména to, že žalobce prokazatelně nectí zákony České republiky. Takové odůvodnění, byť se může jevit stručné, soud považuje s ohledem na opakovaná předchozí vylicení žalobcovy situace a žalobcova předešlého jednání výše v napadeném rozhodnutí za plně dostačující. Není smyslem v napadeném rozhodnutí stále opakovat totéž; v situaci, kdy zjištěný skutkový základ je třeba hodnotit z různých právních aspektů, postačí zjištěné skutečnosti zopakovat pouze stručně. Soud konstatuje, že zde opět platí, že žalovaný vzal v úvahu jednání žalobce, který vědomě nerespektuje právní předpisy České republiky, ale též dalších států EU (nejméně Rakouska), zcela dle svého uvážení a svévolně se pohybuje po státech schengenského prostoru, na území České republiky pobývá již několik měsíců, aniž by se snažil svou pobytovou situaci jakkoli vyřešit. Soud shledává důvěryhodnost žalobce oslabenou, a souhlasí s žalovaným, že uložení posuzovaného zvláštního opatření v podobě povinnosti osobně se hlásit policii v době policií stanovené by nebylo účelné.
47. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z obdobných okolností. Přihlédl k tomu, že žalobce neoprávněně pobývá na území ČR, jakožto žadatel o azyl v Rakousku měl setrvat právě na území Rakouska, neměl svévolně cestovat na území ČR. Soud je v posuzované otázce toho názoru, že při zvážení všech uvedených okolností nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Soud zde poukazuje též na obsah výpovědi žalobce před správním orgánem, kde žalobce sdělil, že „*neví, zda by se mohl chodit hlásit na policii, nemůže se ani zdržovat na nějakém místě*“. Uvedené vyjádření dle přesvědčení soudu podporuje správnost závěru žalovaného, že žalobce by uložené opatření neplnil.
48. Lze tak shrnout, že žalovaný na základě všeho výše uvedeného nepovažoval za reálné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené, přičemž své závěry dostačujícím způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný v souladu s judikaturou správních soudů

zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry žalobce, jeho dosavadní chování a respektování stanovených povinností (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany žalobce). Žalovaný nezpochybňoval, že žalobce se dosud fakticky zdržoval na jím uvedené adrese u přítelkyně, nicméně na základě všech ostatních shora popsanych okolností vysvětlil důvody, pro něž předmětná opatření s vysokou pravděpodobností nebudou účelná. Namítá-li žalobce, že se nehodlal skrývat, mařit řízení nebo se vyhýbat případnému předání, a že uvedené okolnosti měl žalovaný zohlednit, nelze jeho námitce přisvědčit. Co žalobce měl nebo neměl v úmyslu činit, lze navenek zjistit pouze obtížně; nejprůhodněji to lze dovodit z jeho předchozího a současného jednání. Žalobcovu jednání žalovaný posoudil komplexně; nepopíral, že by se žalobce v minulosti dostal do konfliktu s českými orgány, či že by se bránil pobytové kontrole, následné eskortě a realizaci zajištění; na druhou stranu ovšem přihlédl též k žalobcově celkové osobní, majetkové a finanční situaci, a zejména zohlednil předchozí a trvající vědomé protiprávní jednání žalobce v rámci jeho pobytové historie v členských státech EU včetně České republiky, které bylo odhaleno pouze náhodně při kontrole Policií ČR. V okamžiku rozhodování žalovaného nic z žalobcovu předchozího jednání nenasvědčovalo tomu, že by žalobce mínil své protiprávní jednání ukončit. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za dané situace uložení žádné varianty zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56), nebyl zde předpoklad, že by jiná mírnější donucovací opatření byla účinná, naopak byla dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce, respektive jeho předání dle dublinského nařízení do jiného členského státu k posouzení žádosti o azyl.

49. Soud se nemůže ztotožnit s další žalobní námitkou, dle níž žalovaný nesprávně vyhodnotil, zda žalobce skýtá záruku respektování rozhodnutí správních orgánů.
50. Soud nejprve obecně připomíná, že posouzení, zda správní orgán přistoupí závěru o garanci respektování rozhodnutí správních orgánů, nezahrnuje pouze subjektivní postoj žalobce, zda by byl schopen a ochoten se danému rozhodnutí podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. například rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 11/2012-74).
51. Soud v posuzované věci považuje závěry žalovaného za odpovídající a jeho odůvodnění za dostačující. Žalovaný s ohledem na veškeré zjištěné okolnosti dostal své povinnosti zhodnotit otázku, zda žalobce skýtá či neskýtá záruku respektování rozhodnutí správních orgánů. Soud nepřisvědčuje žalobci, že by žalovaný pouze paušálně hodnotil žalobcovu předchozí migraci po Evropě a nezkoumal důvody jeho jednání a jeho integraci v České republice, kterou měl zjistit z osobní situace žalobce, vztahu k přítelkyni, sociálního zázemí či velmi dobré znalosti češtiny. Žalovaný k uvedeným okolnostem učinil dostačující zjištění, k nimž přihlédl a hodnotil je jednotlivě i v souhrnu. Shledal, že žalobce se na území ČR nachází několik měsíců, bydlí u rodičů přítelkyně, aniž by byl v předmětném bytě přihlášen a zastižitelný, ve vztahu s přítelkyní je pouze několik měsíců, nemá k dispozici finance, v České republice nevlastní majetek. Tyto okolnosti dle soudu rozhodně nesvědčí o tom, že by měl žalobce na území ČR zázemí a byl zde integrován.
52. Ohledně plánování manželství s přítelkyní a ohledně žalobcovy znalosti češtiny soud poznamenává, že žalobce své tvrzení vznesl až v řízení před soudem, žalovanému o

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

plánovaném manželství ničeho nesdělil, a co se týče češtiny, naopak v průběhu své výpovědi prostřednictvím tlumočníka opakovaně uvedl, že česky nerozumí. Vzhledem k tomu, že žalobce nyní namítané okolnosti, svědčící dle něj o jeho integraci v České republice, nesdělil správním orgánům před vydáním napadeného rozhodnutí, nemohl se žalovaný s takovými tvrzeními nijak vypořádat, ani na ně reagovat. Žalovanému tak nelze vytýkat, pokud vyšel z konkrétních informací, které ve správním řízení při své výpovědi uvedl sám žalobce, a tyto v napadeném rozhodnutí náležitě zohlednil. Soud přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy k těmto žalobním tvrzením při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet nemůže.

53. Vedle výše zjištěných okolností týkajících se žalobcova osobního života žalovaný učinil závěry o žalobcově nezákonném jednání, spočívajícím zejména ve vědomém neoprávněném vycestování do České republiky místo setrvání v Rakousku a vědomém neoprávněném setrvávání na území České republiky, rovněž pak závěry o nedostatku financí k dobrovolnému vycestování, jak již bylo několikrát rozvedeno výše. Soud plně souhlasí s žalovaným, že zjištěné okolnosti, a to i s přihlédnutím k osobní situaci žalobce na území (které zde žalovaný správně nepřisoudil rozhodující význam), skutečně nedávají záruku respektování rozhodnutí správních orgánů. Předešlé jednání žalobce o takové záruce nesvědčí už jen proto, že žalobce opakovaně vědomě porušoval právní předpisy. A žalobce žalovanému nenabídl žádné tvrzení, které by tento závěr oslabilo. Ač má žalobce na území České republiky přítelkyni a bydlí u jejích rodičů, stále platí, že nectí zákony České republiky ani Evropské unie, na území České republiky se zdržuje neoprávněně, jeho dobrovolné vycestování nelze očekávat. Za těchto okolností u něj o dostačující záruce, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, nelze hovořit.
54. V následující námitce žalobce namítl nevyjasnění reálnosti předání do Rakouska.
55. Soud shledal, že žalovaný se otázkou, zda v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu rozhodnutí ve stanovené době trvání zajištění, zabýval dostačujícím způsobem.
56. Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění není výslovně zakotvena v zákoně o pobytu cizinců, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody (viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je předání do jiného členského státu EU alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky vycestování, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit případné překážky vycestování, jsou-li v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo, a vyjádřit se k nim (viz usnesení rozšířeného senátu č.j. 7 As 79/2010-150, či rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, č.j. 10 Azs 41/2021-29). V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že předání cizince podle dublinského nařízení bude skutečně realizováno. Postačí závěr o jeho možnosti.

57. V posuzované věci žalovaný zohlednil (viz str. 4 napadeného rozhodnutí), že reálný předpoklad předání žalobce je naplněn, neboť dle čl. 18 dublinského nařízení je členský stát povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země, který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. V posuzované věci žalovaný na základě shromážděných podkladů, a to mimo jiné z platného cestovního dokladu a záznamu EUODAC, zjistil, že žalobce je státním příslušníkem Tuniska, tj. třetí země, podal v Rakousku, tj. v členském státě EU žádost o mezinárodní ochranu, a následně bez povolení k pobytu pobýval na území České republiky, tj. jiného členského státu EU. Žalovaný tak spolehlivě dovedl existenci povinnosti Rakouska k spolupráci při předání žalobce. Soud k tomu doplňuje, že žalobce v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem, neuváděl žádné okolnosti, v nichž by bylo možné spatřovat možnou překážku realizovatelnosti jeho vycestování. Ani z podkladů shromážděných žalovaným žádné takové překážky nevyplývají. Byť při vydání napadeného rozhodnutí dosud nebyly činěny konkrétní úkony směřující k realizaci předání (žádost o přijetí žalobce do Rakouska byla podána ministerstvem vnitřní věci dne 14. 4. 2026), je soud přesvědčen, že žalovaný měl oprávněný důvod nepochybovat o přijetí odpovědnosti ze strany Rakouska. Žalovaný učinil úsudek o potencialitě naplnění účelu zajištění vzhledem k podmínkám fungování dublinských transferů. Jak soud uvedl výše, v řízení o zajištění není nutné postavit najisto, že předání cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, což bylo v daném případě spolehlivě naplněno. Soud tak z hlediska posouzení možného předpokladu předání žalobce do Rakouska neshledal v postupu žalovaného pochybení, jeho zdůvodnění považuje za dostatečné.
58. Soud se dále zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí, a to na základě žalobní námitky rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení i se zásadou proporcionality zásahu do osobní svobody.
59. Soud shledal, že žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí pečlivě zabýval zejm. na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde především uvažil o tom, že v Rakousku, kam má být žalobce na základě dublinského nařízení předán, neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení a jsou tam naplňována kritéria čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Dále zohlednil a individualizovaně rozvedl, že ze spisového materiálu nevyšly najevo takové rodinné, soukromé, kulturní či sociální vazby na území České republiky, které by mohly být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženy, ohledně vztahu s přítelkyní usoudil a zdůvodnil, že veřejný zájem zde převáží nad tímto osobním vztahem.
60. Soud k tomu připomíná, že otázka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života musí být řešena především v rozhodnutí o přemístění cizince. V řízení o zajištění cizince pak není nutné postavit najisto, že přemístění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Těmto požadavkům žalovaný dostal a v případě žalobce ani z hlediska jeho soukromého a rodinného života nenasvědčovalo nic tomu, že by jeho předání do jiného členského státu nemohlo být realizováno. Překážkou takového postupu může být pouze zásah nepřiměřený, přičemž na základě skutečností známých žalovanému, kdy žalobce nemá v České republice rodinu, kromě krátkodobého vztahu s přítelkyní neuváděl žádné jiné osobní vazby, nemá zde majetek, nelze ho považovat za integrovaného cizince s vybudovaným zázemím, je mladý, dle svého vyjádření je zdravý a schopen cestovat. Je rovněž nutné aprobovat úvahu žalovaného, který akcentoval budování vztahu s přítelkyní v době vědomého neoprávněného pobytu žalobce, neboť dle konstantní judikatury NSS se o nepřiměřený zásah nebude jednat v případě, že cizinec svůj soukromý život budoval za

situace, kdy pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a kdy věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý; takové okolnosti legitimizují eventuální zásah do soukromého života cizince, jak potvrzují rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č.j. 1 Azs 86/2017-28 a ze dne 23. 11. 2016, č.j. 2 Azs 231/2016-29, resp. k závěru o tom, že je zásah do soukromého a rodinného života cizince za těchto okolností nepřiměřený, lze dospět zcela výjimečně. Nejvyšší správní soud tuto problematiku shrnul v právní větě k rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31: *„Pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat“*. Žalobce však žádné mimořádné okolnosti v daném případě netvrdil.

61. Pokud jde o rozhodnutí o zajištění samotném, o něm lze konstatovat, že je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody. S ohledem na veškeré uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený, což žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí řádně zhodnotil a zdůvodnil; odůvodnil i závěr, že soukromé a rodinné poměry žalobce nepostačují k tomu, aby žalobci mohlo být namísto zajištění uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování. Jak již soud uvedl výše, soužití žalobce s přítelkyní trvá pouhých pár měsíců, přičemž nebyly tvrzeny žádné jiné důvody, pro něž by se zajištění žalobce mohlo jevit jako nepřiměřené; konkrétně například nebyl žalovanému oznámen v žalobě tvrzený úmysl uzavřít manželství jako okolnost dle žalobní námitky významná pro proporcionalitu zajištění. Soud uzavírá, že kolize ochrany osobní svobody cizince a veřejného zájmu na dodržování pravidel vstupu a pobytu cizinců na území Evropské unie je třeba v každém případě vyvažovat, nicméně v této věci nejsou žádné důvody pro upřednostnění osobní svobody žalobce, neboť lze s pravděpodobností hraničící s jistotou usuzovat, že jeho propuštění na svobodu by zmařilo účel dublinského řízení.
62. Soud odmítá žalobní námitku, dle níž žalovaný při učinění závěru o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života bezdůvodně a vnitřně rozporně přisoudil relevanci rodinným vazbám a majetkovému zázemí žalobce v Tunisku. Námitka nemá oporu v obsahu napadeného rozhodnutí. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí prohlásil, že mu není známo, že by měl žalobce na území ČR někoho z rodiny, *„na území Tunisu má celou svou rodinu“*. Na str. 8 napadeného rozhodnutí pak argumentoval, že žalobce *„žil v Tunisu s rodinou, kam se může také vrátit (...)“*. Je ovšem nutné uvedená konstatování náležitě zasadit do kontextu. K tomu soud uvádí, že žalovaný skutková zjištění ohledně žalobcova zázemí v Tunisu zohlednil při úsudku, zda je reálné, že se žalobce dobrovolně podrobí rozhodnutí o předání zpět na území Rakouska k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nebo zda existuje vážné nebezpečí, že žalobce se bude skrývat, případně že svévolně vycestuje z území České republiky. Při své úvaze žalovaný přihlédl k rodinnému zázemí žalobce v Tunisku jakožto skutečnosti, která nabízí žalobci možnost vycestovat právě tam. Jelikož je povinností žalovaného dle dublinského nařízení činit úkony směřující k předání žalobce do Rakouska, nikoli mu umožnit svévolně cestovat (ani do země původu), byla jeho úvaha namístě. Naopak není pravdou, že by otázku rodinných vazeb v Tunisku žalovaný reflektoval při závěru, že zásah do soukromého a rodinného života nebude nepřiměřený. To z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Námitka se tedy mýlí s argumentací žalovaného, a nemůže být důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

63. Soud se dále zabýval přiměřeností doby zajištění, jakož i tím, zda byla doba zajištění dostatečně odůvodněna.
64. Dle judikatury NSS při odůvodnění stanovené doby zajištění je nutné uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č.j. 1 As 93/2011-79). Na základě odkazovaného rozsudku je dále třeba zohlednit, že je tu „*potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.*“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č.j. 7 Azs 8/2014-20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
65. Soud k tomu rekapituluje, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 25. 8. 2023 v Rakousku, následně byl dne 10. 4. 2026 zadržen v České republice, bylo rozhodnuto o jeho zajištění na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody. O zajištění bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o jeho přijetí zpět do Rakouska.
66. Soud konstatuje, že v této fázi mohl žalovaný stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc, neboť ještě nebyla podána žádost v příslušném členském státu EU o převzetí nebo přijetí žalobce zpět, žalovaný tudíž v této fázi nemohl předjímat, kdy bude toto rozhodnutí vydáno ani kdy, popř. zda mu bude doručen souhlas Rakouska s přijetím žalobce zpět. [Blíže k tomu např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019 č.j. 7 Azs 108/2019-35, kde soud vysvětlil: „*při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět).*“].
67. V posuzovaném případě žalovaný při určení doby zajištění vyšel z ust. § 125 odst. 1 a 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se zabýval předpokládanou složitostí přípravy předání, poukázal na to, že ministerstvo vnitra je povinno zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci předání, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění, o přijetí cizince musí rozhodnout dožádaný členský stát EU, příslušný správní orgán žádající o převzetí je povinen podat žádost do jednoho měsíce, přičemž požádá dožadovaný stát o urychlenou odpověď, odpověď dožadovaného státu musí být učiněna do dvou týdnů, po této lhůtě nebo kladné odpovědi je příslušný správní orgán povinen dle čl. 28 dublinského nařízení přemístit osobu do dožadujícího členského státu, jakmile je to možné (viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Ze správního spisu vyplývá, že žádost o přijetí žalobce zpět do Rakouska byla ministerstvem vnitra podána bezprostředně po vydání napadeného rozhodnutí.

68. Soud shledává rozhodnutí žalovaného v souladu s ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který určuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní, a s ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který ukládá povinnost stanovit dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince.
69. Soud má dále za to, že žalovaný dostatečně popsal postup, který je nutný k výkonu rozhodnutí učinit. Konkrétnější harmonogram jednotlivých úkonů, jak požaduje žalobce, nebylo dle přesvědčení soudu v napadeném rozhodnutí potřebné a ostatně ani možné sestavit, když při vydání napadeného rozhodnutí žalovaný nemohl znát přesnější podobu jednotlivých přípravných úkonů a ani přesná data jejich provedení. Zcela proto postačilo, že žalovaný vzal do úvahy okruh možných a nezbytných úkonů a přihlédl též k lhůtám stanoveným právními předpisy k jejich provedení. Soud nemůže přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný měl povinnost svoji úvahu více individualizovat, např. ohledně možnosti ponechat žalobce na svobodě alespoň do reakce rakouských orgánů. K tomu soud uvádí, že není úkolem správních orgánů domýšlet v napadeném rozhodnutí veškeré v úvahu přicházející situace a hypotetické varianty, a v reakci na to výslovně a do detailu rozvíjet své argumenty. V nyní posuzované věci je z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí plně srozumitelné, z jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru, že je na místě žalobcovu osobní svobodu neprodleně omezit prostřednictvím institutu zajištění. A to zejména z důvodu, že existuje vážné nebezpečí útěku. To, kdy rakouské orgány zareagují na podanou žádost českých orgánů o převzetí nebo přijetí zpět, nemělo pro úvahu žalovaného o tom, zda jsou splněny zákonné podmínky pro zajištění jako takové, žádnou relevanci. Soud tudíž neshledává důvod pro detailnější odůvodnění stanovení doby zajištění v napadeném rozhodnutí. Soud nepřehlédl, že žalovaný na jednom místě odůvodnění uvedl nesprávný stát (Norsko), z kontextu je však zcela zřejmé, že jde o zjevnou nesprávnost, neboť požadavkem členským státem EU je Rakousko, což je v napadeném rozhodnutí mnohokrát zopakováno; soud tak shledal, že tato zjevná nesprávnost nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
70. Soud tak shrnuje, že žalovaným určená doba zajištění je přiměřená a odůvodnění její délky žalovaným je zcela přezkoumatelné, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí popsanych v napadeném rozhodnutí. Je pochopitelné, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. realizaci předání žalobce do členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl.
71. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

72. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2026

JUDr. Hana Kadaňová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně